

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-829/2019-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, temeljem prijedloga višeg sudskog savjetnika-specijalista Aleksandra Drakulića, u parničnom predmetu tužitelja Zvonimira Skroze, OIB: 59967918579, Supilova 8, Varaždin, zastupanog po punomoćniku Marijanu Fosinu, odvjetniku u ZOU Marijan Fosi i Božica Petak Vujec iz Varaždina, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne javne rasprave, zaključene 13. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno te punomoćnika stranaka, te objave presude, dana 11. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I/ Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Zvonimiru Skroza OIB: 59967918579, Supilova 8, 42000 Varaždin, isplati iznos od 3.332,51 EUR (slovima: tri tisuće tristo trideset dva eura i pedeset jedan cent) sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za 5 postotnih poena, tekućom od uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta, u kunsjoj protuvrijednosti CHF pa do 31.07.2015. godine, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 01.01.2023. do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila

na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, te za razdoblje od 01.01.2024. godine pa nadalje do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine i to:

- na iznos od 52,51 EUR sa kamatom od 17.07.2012. do plaćanja,
 - na iznos od 118,55 EUR sa kamatom od 17.08.2012. do plaćanja,
 - na iznos od 80,09 EUR sa kamatom od 17.09.2012. do plaćanja,
 - na iznos od 34,27 EUR sa kamatom od 17.10.2012. do plaćanja,
 - na iznos od 143,94 EUR sa kamatom od 17.11.2012. do plaćanja,
 - na iznos od 87,77 EUR sa kamatom od 17.12.2012. do plaćanja,
 - na iznos od 92,86 EUR sa kamatom od 17.04.2013. do plaćanja,
 - na iznos od 54,28 EUR sa kamatom od 17.05.2013. do plaćanja,
 - na iznos od 27,74 EUR sa kamatom od 17.06.2013. do plaćanja,
 - na iznos od 79,32 EUR sa kamatom od 17.07.2013. do plaćanja,
 - na iznos od 94,10 EUR sa kamatom od 17.08.2013. do plaćanja,
 - na iznos od 105,47 EUR sa kamatom od 17.09.2013. do plaćanja,
 - na iznos od 71,55 EUR sa kamatom od 17.10.2013. do plaćanja,
 - na iznos od 113,06 EUR sa kamatom od 17.11.2013. do plaćanja,
 - na iznos od 22,50 EUR sa kamatom od 17.01.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 19,86 EUR sa kamatom od 22.02.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 267,01 EUR sa kamatom od 27.03.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 122,42 EUR sa kamatom od 16.04.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 112,28 EUR sa kamatom od 11.06.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 90,78 EUR sa kamatom od 11.07.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 72,83 EUR sa kamatom od 17.08.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 11,33 EUR sa kamatom od 28.08.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 84,38 EUR sa kamatom od 17.09.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 75,58 EUR sa kamatom od 17.10.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 98,91 EUR sa kamatom od 17.11.2014. do plaćanja,
 - na iznos od 202,75 EUR sa kamatom od 12.05.2015. do plaćanja,
 - na iznos od 92,81 EUR sa kamatom od 11.06.2015. do plaćanja,
 - na iznos od 67,09 EUR sa kamatom od 17.06.2015. do plaćanja,
 - na iznos od 21,04 EUR sa kamatom od 11.07.2015. do plaćanja,
 - na iznos od 173,10 EUR sa kamatom od 15.07.2015. do plaćanja,
 - na iznos od 173,10 EUR sa kamatom od 15.07.2015. do plaćanja,
 - na iznos od 131,14 EUR sa kamatom od 13.08.2015. do plaćanja,
 - na iznos od 173,10 EUR sa kamatom od 13.08.2015. do plaćanja,
 - na iznos od 164,99 EUR sa kamatom od 17.09.2015. do plaćanja,
- sve u roku od 15 dana.

II/ Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.939,85 EUR (tisuću devetsto trideset devet eura i osamdeset pet centi), zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je povučen tužbeni zahtjev tužitelja radi isplate iznosa od 478,71 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika podnio tužbu radi isplate.
2. U tužbi, u bitnom, navodi:
 - da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom 13. rujna 2006. sklopio Ugovor o kreditu, a potom je 28. prosinca 2015. sklopio Dodatak ugovoru o kreditu – Sporazum temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom EUR,
 - da provedena konverzija kredita nije od utjecaja na ništetne ugovorne odredbe iz izvornog ugovora o kreditu i to odredbe o promjenjivosti kamatne stope sukladno odluci tuženika te odredbe o kojoj je glavnica i kamata vezana uz valutu CHF,
 - da sklopljenim dodatkom ugovoru o konverziji nije nestao uzrok ništetnosti, budući da učinkom konverzije tužitelju nije naknađen iznos oštećenja zbog ništetnosti temeljem nepoštenih ugovornih odredaba, već je i u konverziji tuženik koristio nepoštene jednostrane promjenjive kamatne stope, nije obračunao zakonsku zateznu kamatu, te nije izvršio isplatu tužitelju na koju isti ima pravo zbog više plaćenog tuženiku,
 - da se poziva na pravno utvrđenje iz presude Vrhovnog suda broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019.,
 - da je izvornim ugovorom o kreditu tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 31.550,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita; da je u čl. 2. bila ugovorena kamata po stopi od 4,90% godišnje, promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana; da je u čl. 7. bila ugovorena otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja,
 - da su odredbe čl. 2. i čl. 7. kojima je ugovorena promjenjivost kamatne stope temeljem odluke banke odnosno vezanost uz valutnu klauzulu, ništetne temeljem čl. 322. Zakona o obveznim odnosima; da navedene odredbe uzrokuju neravnotežu

u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača; da ništetnost istih odredaba proizlazi i zbog protivnosti čl. 84. i 81. Zakona o zaštiti potrošača; ujedno se poziva i na povredu načela savjesnosti i poštenja ističući povredu odredbe čl. 247. Zakona o obveznim odnosima,

- da je ugovor tuženika standardni ugovor banke na koji tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati, a u ugovoru tuženik nije izričito utvrdio parametre za promjenu kamatne stope niti metodu izračuna tih parametara, protivno prisilnim propisima, pa je takvim ugovornim odredbama tuženik prouzročio znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača protivno načelu savjesnosti i poštenja, a slijedom čega su takve odredbe ništetne,

- da je tuženik visinu kamatne stope mijenjao sukladno svojoj odluci, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a tužitelju je o promjeni samo dostavio pisanu obavijest, bez da je za takvu promjenu tražio bilo kakvu njegovu suglasnost,

- da se poziva na odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. kojom su odredbe ugovora, koje su na identičan način sadržane i u predmetnom ugovoru između tužitelja i tuženika, a u odnosu na promjenu kamatne stope sukladno odluci banke, utvrđene ništetnim,

- da tuženik, tužitelja kao potrošača nije informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu, što je također uzrokovalo u ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana; pritom se poziva na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. kojom je utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se u ugovorima o kreditu ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

3. Podneskom od 23. srpnja 2019. tužitelj je ispravio tužbu u pogledu zahtijevanog iznosa, navodeći kako je u međuvremenu napravio detaljan izračun potraživanja, te u nastavku od tuženika traži isplatu iznosa od 28.715,65 kn (3.811,22 EUR).

4. Tuženik u odgovoru na tužbu, u bitnome, navodi:

- da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o namjenskom kreditu od 13. rujna 2006. kojim je tužitelju na raspolaganje stavljen kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 31.550,00,

- da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristi isključivo za potrošačke svrhe,

- ističe prigovor zastare navodeći da se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima; pritom da bi, čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina), potraživanje tužitelja također bilo u zastari,

- da su stranke 28.12.2015. sklopile Sporazum kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR, sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju,

- da je dodatkom ugovora o kreditu stvorena nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca; da tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti potraživati navodna obeštećenja s te osnove; da je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka tužitelj pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita,
- da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa,
- da bi u tužitelj (ako sud usvoji tužbeni zahtjev u odnosu na glavnici) imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, jer je tek podnošenjem tužbe postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten.

5. Nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja tužitelj je podneskom od 9. siječnja 2026. djelomično povukao tužbu za iznos od 478,71 EUR odnosno specificirao tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka na način da u nastavku postupka potražuje od tuženika iznos od 3.332,51 EUR s kamatom na pojedinačne mjesečne iznose. O djelomičnom povlačenju tužbe tuženik se nije posebno očitovao već se upustio u daljnje raspravljanje, time iskazujući prešutnu suglasnost na takvo djelomično povlačenje tužbe; stoga je na temelju odredbe čl. 193. st. 2 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23; u daljnjem tekstu: ZPP) odlučeno kao u izreci rješenja.

6. Tijekom dokaznog postupka pročitani su Ugovor o kreditu, Sporazum o konverziji kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, obavijesti o promjeni kamatne stope, izjave o prijeboju, obavijest o izračunu efekata konverzije, izračun konverzije, promet po kreditu, otplatni plan, pregled promjena kamatnih stopa, sudska praksa (koverta na stranici 6 spisa), izvještaj KPMG d.o.o. i sudska praksa (stranice 53-167 spisa), sudska praksa (stranice 260-415, 421-427 spisa), nalaz i mišljenje financijsko-knjigovodstvenog vještaka (stranice 435-458 spisa), te je saslušan tužitelj.

7. Odredbom čl. 7. st. 1. ZPP-a propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, dok je odredbom čl. 219. st. 1. ZPP-a propisano da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili pobija navode i dokaze protivnika.

8. Nadalje, odredbom čl. 221.a. ZPP-a propisano je da će sud ukoliko na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja.

9. Odluku kao u izreci sud je donio prema svojem uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka.

10. Tužbeni zahtjev je osnovan.

11. Nesporno je među strankama, a proizlazi i iz provedenih dokaza:

- da je tužitelj s tuženikom sklopio Ugovor o namjenskom kreditu radi adaptacije stana,
- da mu je isplaćen kredit u iznosu od 31.550,00 CHF obračunat prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita,
- da je ugovorena valuta CHF uz koju je vezana glavnica kredita, te promjenjiva redovna kamata (koja je u trenutku sklapanja ugovora iznosila 4,90% godišnje – čl. 2. Ugovora),
- da su se rate kredita tužitelju povećavale kroz period njegove otplate, a uslijed promjene tečaja CHF odnosno promjene kamatne stope,
- da su stranke 28. prosinca 2015. sklopile Sporazum o konverziji kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 102/15), a prema izračunu konverzije na dan 30. rujna 2015., nakon konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom EUR, iznos neotplaćene glavnice kredita na dan 30. rujna 2015. iznosi 367,53 CHF odnosno 2.565,64 HRK te da preplata iznosi 3.419,43 EUR,
- da je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., a koja se presuda odnosi i na tuženika, sud utvrdio ništetnom promjenu kamatne stope sukladno odluci banke, dok je presudom istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. utvrđena ništetnost ugovornih odredaba, a kakve je između ostalih banaka sklapao i tuženik, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, isključivo na štetu tužitelja kao potrošača.

12. Sporna je osnova odnosno visina potraživanja tužitelja; prije svega jesu li odredbe Ugovora o kreditu, kojima je ugovorena valutna klauzula vezana uz CHF odnosno promjenjiva kamatna stopa, ništetne te ima li tužitelj pravo na isplatu preplaćenog iznosa zbog ništetnih odredbi ugovora; može li se na konkretni slučaj primijeniti presuda Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., kao i presuda istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., a na koje se presude tužitelj poziva u tužbi; može li tužitelj tražiti kondemnatornu pravnu zaštitu zahtijevajući isplatu utuženog novčanog iznosa, a sve u kontekstu provedene konverzije sukladno ZID ZPK; je li tužitelj sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku, te je li potraživanje tužitelja obuhvaćeno zastarom.

13. Sukladno čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11.; dalje: ZOO) kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

14. Prema čl. 81. st. 1., st. 2., st. 3. i st. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03, dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

15. Sukladno čl. 87. st. 1. i st. 2. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava, pri čemu ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

16. Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj 43 PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je između ostalog i ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promijenjena u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku promjene stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa sve na štetu potrošača.

17. Presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018., utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih i ovdje tuženika kao banke, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik kao banka potrošače u cijelosti informirala o svim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama

ugovornih strana, a sve to isključivo na štetu potrošača. Također je točkom 9. izreke presude naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti navedena presuda.

18. Valja reći da je i u presudi i rješenju poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučio da se odbija kao neosnovana revizija, između ostalih i ovdje tuženika kao tuženika iz kolektivne tužbe protiv drugostupanjske presude, u dijelu kojim je utvrđeno da su te banke u određenim navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP-a u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br.: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09; dalje: ZZP/09).

19. Dakle, u ovome predmetu radi se o parnici koja tematski pripada velikom broju u bitnome istovjetnih parnica, a odnosi se i na pravna pitanja o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske već zauzeo relevantno pravno stajalište koje je primjenjivo i na ovaj predmet. Pritom ovaj sud polazi od nespornih utvrđenja gore navedenih sudova da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu te ugovaranje plaćanja na način da je glavnica vezana za valutu u švicarskom franku bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, da se o tim odredbama sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, da potrošač na njihov sadržaj nije imao utjecaja, te je takvim ugovornim odredbama potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, prije svega ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava.

20. Sukladno čl. 502.a ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

21. Sukladno čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Upravo se na spomenuta utvrđenja tužitelji i pozivaju u ovoj tužbi i na njima temelje tužbeni zahtjev.

22. Točno je da sve naprijed izloženo ne podrazumijeva automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Navedeno tuženik tijekom postupka ne dokazuje.

23. Pritom, sukladno odluci Ustavnog suda RH broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022., uzimajući u obzir tvrdnju tuženika da je tužitelj bio informiran o svim bitnim parametrima za sklapanje ugovora, sud je proveo dokaz saslušanjem tužitelja.

24. Iz iskaza tužitelja saslušanog na ročištu od 13. svibnja 2026. - koji ovaj sud nalazi vjerodostojnim, uzimajući u obzir da isti iskazuje životno i okolnosno, te je njegov iskaz komplementaran ostalim provedenim dokazima – proizlazi: da je predmetni kredit uzeo u banci tuženika jer je tada bila najpovoljnija; da se raspitivao i u drugim bankama, međutim je Zagrebačka banka tada po njemu imala najpovoljnije uvjete; da kad se obratio banci predložili su mu kao najpovoljniji kredit za njega u švicarskim francima; da je kredit uzeo radi adaptacije stana; da su mu službenici banke pripremili obrazac kredita koji je mogao potpisati ili od njega odustati; da nije bilo mogućnosti pregovora o bilo kojoj odredbi ugovora o kreditu; da je obrazac ugovora odnio kod javnog bilježnika te ga je kod njega potpisao; da mu službenici banke, a niti javni bilježnik nisu govorili o eventualnim rizicima sklapanja ugovora u CHF niti su mu pojašnjavali parametre na temelju kojih bi se određivala promjenjiva kamatna stopa; da mu je rata kredita na početku bila oko 1.600,00 kuna, a kasnije je porasla do čak 2.700,00 kuna; da je u vrijeme uzimanja kredita bio u mirovini te se njegova mirovina kretala u iznosu od 3.200,00 do 3.500,00 kuna; da se našao u izrazito teškoj financijskoj situaciji kad je došlo do tolikog porasta rate kredita, te da bi teško preživljavao da nije imao partnericu; da nikada ne bi sklopio takav ugovor o kreditu da je znao da postoji mogućnost tolikog porasta rate kredita; da je primao obavijesti banke o porastu rata kredita, te je

kasnije primio i obavijest banke o mogućnosti sklapanja ugovora o konverziji u valutu euro; da je tada pristupio u poslovnicu banke radi razgovora, te su mu rekli da će ga naknadno kontaktirati radi potpisivanja aneksa ugovora; da su mu kroz nekih mjesec dana javili iz banke da je aneks ugovora spreman te ga je potpisao; da mu je nuđena konverzija kredita u valutu euro te da bi mu rate kredita bile značajno manje; da je to za njega bilo najvažnije jer je bio u jako teškoj situaciji s obzirom na niska primanja po osnovi mirovine; da je pristao na konverziju, ali se ne sjeća da bi mu itko pojašnjavao način obračuna same konverzije; da vezano za obrazac aneksa ugovora nije bilo mogućnosti pregovora, radilo se o obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane službenika banke; da je većinu iznosa koji je primio na ime kredita utrošio u adaptaciju strana, a preostali u privatne svrhe; da u vrijeme sklapanja ugovora nije bio vlasnik poduzeća ili obrta, već je bio u mirovini; da mu djelatnici banke nisu objasnili pojam "valute utočišta"; da mu nisu pojasnili niti da HNB ne štiti tečaj švicarskog franka u odnosu na kunu, a kao što je štitila tečaj u odnosu na euro, a što je tek nedavno saznao.

25. Stoga, kako iz navedenog iskaza ne proizlazi da bi tužitelj bio informiran o bitnim parametrima za sklapanje predmetnog ugovora i aneksa ugovora (a kako to tvrdi tuženik), niti da bi stranke pregovarale o odredbama ugovora, a tuženik ne dostavlja dokaze o suprotnom, to je propustio dokazati svoje tvrdnje.

26. Napominje se da je potrošač, u smislu čl. 3. ZZP-a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

27. Kako adaptacija stana, zbog koje namjene je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu, a što proizlazi iz iskaza tužitelja te samog ugovora o kreditu, očito predstavlja svrhu koja nije namijenjena poslovnoj aktivnosti odnosno poduzetničkoj djelatnosti tužitelja, a tuženik ničime ne dokazuje suprotno, to proizlazi da je tužitelj u konkretnom pravnom odnosu djelovao kao potrošač.

28. Valja naglasiti da tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

29. U vrijeme podnošenja ove tužbe 11. lipnja 2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog Zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač

osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom članak 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba članka 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju članka 106. stavka 1. tog Zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. stavku 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

30. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu ranije istaknuta utvrđenja suda te činjenicu da se spomenute presude odnose i na tuženika, proizlazi da su ništetne sporne odredbe čl. 2. i 7. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i valutna klauzula vezana uz valutu CHF.

31. Uzimajući u obzir djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2006. godine, kao i na povrat onoga što je isplatio kao razliku između kamatne stope od 4,90% prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz članka 323. stavak 1. u svezi s člankom 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima.

32. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15 – dalje: Novela), u odredbi članka 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

33. Kao način konverzije kredita, u odredbi članka 19.c. stavak 1. točka 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

34. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

35. Iz Sporazuma o konverziji kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR od 28. prosinca 2015. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju, postigle sporazum o preplati, te je preplatom podmiren kredit u EUR u cijelosti, a tuženik se obvezao isplatiti tužitelju razliku između preplate i zbroja anuiteta po kreditu u EUR preostalih na dan sklapanja Sporazuma.

36. Sporazum o konverziji kredita nije ništetan; tako zaključuje i Vrhovni sud u istovjetnom predmetu br. Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako je Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenom s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

37. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZID ZPK ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

38. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK poseban zakon (*lex specialis*) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/15) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/15 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK o konverziji, dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

39. Međutim Vrhovni sud RH apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK, odnosno Novele.

40. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e.

41. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

42. Spisu prileže sudske odluke u kojima su izražena različita stajališta u pogledu istovrsnog pravnog pitanja kao i u ovoj parnici. Ovaj sud priklanja se stajalištu iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. kojim je naglašeno "da bez obzira na sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualno prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima", te zaključuje da tužitelji koji su sklopili Dodatak odnosno Aneks Ugovoru o kreditu i nadalje imaju pravo tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba osnovnog ugovora o kreditu, a u konkretnom slučaju u pogledu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, pa slijedom toga i postaviti kondemnatorni novčani zahtjev.

43. Sklapanje Sporazuma o konverziji između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Dodatkom rješava pitanje ništetnosti utuženih dviju odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Sporazum i utvrdile iznos preplate, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razlika između plaćenih ugovornih kamata na temelju utvrđene ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i onoj početno ugovorenoj kao niti razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih rata kredita. Jednako slijedi i iz odredbe članka 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu, a koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona.

44. Kako je sud utvrdio da su ništetne spomenute odredbe Ugovora o kreditu, takvo utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo.

45. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo (stranica 435-458 spisa), koji sud u cijelosti prihvaća, nalazeći isti stručnim i objektivnim, uzimajući u obzir da je isti izrađen na temelju cjelokupne dokumentacije sadržane u spisu te da jasno i razumljivo prikazuje izračun preplaćenog iznosa, pri čemu valja naglasiti da na nalaz, u smislu matematičkog izračuna, stranke nisu imale primjedbe, ovaj je sud utvrdio da je tužitelj - zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita i zbog promjene kamatne stope, a sve uzimajući u obzir i utvrđenu preplatu koju je tužitelj primio obračunom konverzije zbog promjene tečaja CHF u EUR - više platio tuženiku ukupan iznos od 3.332,51 EUR, i to sa više uplaćenim iznosima po pojedinim mjesecima kako je pobliže navedeno u točki I/ izreke. Pritom je vještak uzeo u obzir i manje plaćene anuitete u razdoblju kada je tečaj CHF bio niži od tečaja na dan isplate kredita odnosno manje plaćene anuitete zbog niže kamatne stope od početno ugovorene. Stoga je sud obvezao tuženika isplatiti tužitelju navedeni iznos sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose navedene u toč. I/ izreke, od dospelosti do isplate, sve uz primjenu odredbe čl. 1115. ZOO-a koja propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i

zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev i u odnosu na pripadajuću zateznu kamatu od dana stjecanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate, stoga što je tuženik utuženi iznos primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, dakle bez valjane pravne osnove, zbog čega se ne može smatrati savjesnim stjecateljem preplaćenog iznosa. Odluka o stopi zatezne kamate u skladu je s odredbom članka 29. stavak 2. ZOO-a.

46. Neosnovan je tuženikov prigovor zastare potraživanja tužitelja. Naime, opći zastarni rok sukladno odredbi čl. 225. Zakona o obveznim odnosima iznosi pet godina, dok je čl. 241. istog zakona propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikom radnjom preuzetom protiv dužnika pred nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Kako se tužitelji pozivaju na spomenutu presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. te presudu istog suda br. PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., proizlazi da je zastara prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te ponovno počinje teći tek pravomoćnošću odluke donesene u takvoj tužbi, što znači da je u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu zastara nastavila teći s danom 13. lipnja 2014. a u odnosu na valutnu klauzulu s danom 14. lipnja 2018. Stoga, kako je tužba u ovom predmetu podnijeta 11. lipnja 2019. to je evidentno da nije protekao rok zastare od pet godina. Pritom valja uputiti i na zaključak građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donijet na sjednici od 30. siječnja 2020., a koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 (čl. 104. st. 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora".

47. Odluku o trošku sud je donio temeljem odredbi čl. 154. i 155. ZPP-a, uzimajući u obzir da je tužitelj u cijelosti uspio s konačno postavljenim tužbenim zahtjevom, da je tužbeni zahtjev djelomično povučen nakon nalaza i mišljenja vještaka, u pogledu isplate iznosa od 478,71 EUR, odnosno s istim usklađen, te da u odnosu na povučeni dio tužbe nisu nastali posebni troškovi. Također je uzeto u obzir da je tužitelj u parnici, u odnosu na inicijalni zahtjev za isplatom 3.811,22 EUR (str. 7 spisa) u pogledu osnove tužbenog zahtjeva uspio sa 100%, a u pogledu visine uspio sa 87,44%, odnosno ukupno u postupku sa 93,72% $((100+87,44):2)$, dakle da nije uspio u samo razmjerno neznatnom dijelu inicijalnog tužbenog zahtjeva. Visina troškova određena je sukladno vrijednosti predmeta spora, uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika; dalje: Tarifa).

48. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to: sastava tužbe u iznosu od 250,00 EUR (Tbr. 7. t. 1. i Tbr. 46. Tarife), sastava podnesaka od 17. prosinca 2024., 9. siječnja 2026. i 12. ožujka 2026. u iznosu od 250,00 EUR po podnesku (Tbr. 8. t. 1. i Tbr. 46. Tarife), zastupanja na ročištima od 27. veljače 2025. i 13. ožujka 2026. u iznosu od 250,00 EUR po ročištu (Tbr. 9. t. 1. i Tbr. 46. Tarife), trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 89,85 EUR, te trošak vještačenja u iznosu od 350,00 EUR, odnosno ukupan trošak od 1.939,85 EUR. Nije mu priznat

trošak sastava podneska od 22. srpnja 2019., koji predstavlja dopunu tužbe za koju mu je već priznat trošak; nisu mu priznati niti troškovi sastava podnesaka od 14. srpnja 2021. i 15. travnja 2025., kao nepotrebnih za vođenje ovog postupka. Zakonske zatezne kamate na dosuđeni trošak određene su sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a i čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

49. Slijedom iznesenog odlučeno je kao u izreci.

Varaždin, 11. lipnja 2026.

Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila ili od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisanim putem u tri primjerka, odnosno sukladno odredbi čl. 106.a ZPP-a, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. tužitelj – po punomoćniku Marijanu Fosinu, odvjetniku u ZOU Marijan Fosin i Božica Petak Vujec iz Varaždina
2. tuženik – po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30889-45bfa**

Kontrolni broj: **0d125-6711b-72325**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.